

vel kan bruges til Menneskeføde. Det er mit Syn paa den Sag, at hvis man kunde finde en Form, hvorved Dyr, der dør ved et Ulykkestilfælde, kom ind under § 2, der gælder for syge Dyr, som slagtes, var der vel nok nogen Rimelighed i at vedtage en saadan Ændring. Det kan være, det er umuligt at praktisere denne Regel, saaledes at den virker fuldt ud betryggende for Forbrugerne; selvfølgelig skal vi først og fremmest have en Lov, der værner Forbrugerne, saa de ikke kommer til at købe Kød, som er sundhedsfarligt for dem, og dertil maa jo absolut de selvdøde Dyrs Kød henregnes. Men det Spørgsmaal, her er Tale om, kunde egne sig til Overvejelse i et Udvalg.

Jeg ved ikke, om det er Meningen, at der skal nedsættes et Udvalg, men personlig mener jeg, der kunde være Grund dertil. Hermed skal jeg anbefale Lovforslaget.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet udtrykte sin Glæde over, at han kunde staa som Forsvarer for det af mig stillede Forslag, og udtalte, at det ikke var første Gang, han indtog den Stilling. Det lyder jo meget tilfredsstillende for mig, og jeg kan navnlig ikke sige andet, end at jeg anerkender, at den ærede Ordfører for Socialdemokratiet glædede sig derved. Jeg vil haabe, han ofte vil have den Glæde, thi saa er han paa gode Veje. Men naar den ærede Ordfører for Socialdemokratiet tilføjede, at den Omstændighed, at dette Lovforslag ikke var saa strengt som lignende Love i visse andre Lande, var ensbetydende med, at det heller ikke var saa betryggende, saa var den Logik ikke af overbevisende Art. Det er meget muligt, at dette Lovforslag er lige saa betryggende som den Ordning, der nu gælder i Sønderjylland og i Tyskland. Jeg tillader mig at være af den Opfattelse, at for saa vidt man overhovedet gennem Lovgivningsbestemmelser kan skabe noget absolut betryggende, saa er der her skabt det, som er nødvendigt for at sikre Befolkningens Forsyning, samtidig med, at man har undgaaet at lægge unødvendige Byrder paa de Landmænd, der er blevet ramt af et Ulykkestilfælde og i Forvejen har haft Tab nok. — Med Hensyn til det Spørgsmaal, her har været drøftet, Spørgsmaalet om, hvad der skal forstaaes ved Ordet „selvdød“, maa jeg tilstaa, at det er et meget uheldigt Ord. I Virkeligheden er det meningsløst. Enhver død er selvdød; der er ingen, der kan stille for sig, naar han skal til at dø, saa der ligger en Modsigelse i Ordet. Men for øvrigt skal jeg ogsaa ind-

rømme, at der kan være delte Meninger om, hvad der forstaaes ved selvdød, og selv den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, der ønskede, at Ordet skulde forstaaes i dets strengeste Betydning, var jo ogsaa i Tvivl om, hvad der skulde forstaaes derved, idet han sagde, at et Dyr, der blev kørt over af et Automobil, var selvdødt og vilde være sundhedsfarligt, hvis det havde ligget i lang Tid, inden det blev behandlet. Men hvis der stod en Mand med en Slagtekniv og i samme Øjeblik, som Dyret blev kørt over, jog den ind i Dyret, saa var det slagtet, og saa var det Kød, som enhver med Tryghed kunde spise, forudsat at Dyret ikke fejlede noget. Men hvad forstaaes ved Udtrykket „lang Tid“? Jeg indrømmer, at her er der en Ting, der kan fortjene Overvejelse, og jeg har ogsaa overvejet det ved Lovforslagets Udarbejdelse, men jeg tror, det er meget vanskeligt i selve Lovforslaget at sætte Bestemmelser i saa Henseende. Hvis man, naar et Dyr f. Eks. er omkommet ved Stormflod eller Lynnedslag eller dræbt ved Overkørsel eller ved andre hændelige Ulykkestilfælde, vil sige, at det ikke er et selvdødt Dyr, gaar dette selvsagt ikke an; man vilde i saa Fald gøre Loven betydningsløs. Jeg er af den Opfattelse, at hvor man ikke ved Døden har kunnet tage Blodet ud af Dyret, vil man i Almindelighed kalde Dyret for selvdødt. Jeg indrømmer imidlertid, at der kan være Tvivlstilfælde, og jeg vil mene, at den rigtige Opfattelse er den, at man i saa Tilfælde maa lade Dyrslægen skønne om Dyrets Død og om, hvorvidt Behandlingen af Dyret har været af en saadan Beskaffenhed, at det maa kaldes selvdødt eller ogsaa slagtermæssigt behandlet. Hvis man i selve Loven kunde finde et Udtryk for, hvad der i denne Forbindelse skal forstaaes ved selvdødt, var det ønskeligt, men jeg tror, at ærede Medlemmer, naar de tænker Sagen igennem, vil give mig Ret i, at skal man begynde paa at afgøre, hvor mange Minutter eller halve Timer der maa gaa, inden den slagtermæssige Behandling begynder, saa kommer vi ind paa noget, vi slet ikke kan føre igennem. Derfor tror jeg, det er rigtigt at holde sig til det gamle Ord, at selvdøde Dyr ikke kan anvendes til Menneskeføde, og hvis der foreligger et Tvivlstilfælde — og jeg indrømmer, at saadanne Tilfælde vil kunne forekomme i Praksis —, hvor det vilde være meningsløst at stille sig paa det rigoristiske Standpunkt at sige, at der ikke skulde kunne være Tale om at anvende Kødet til Menneskeføde, saa forekommer det mig, at detsom i § 2 bør være Dyrslægen, der træffer Afgørelsen.